

Vánoční koťátko

Marta Knauerová

Vánoční koťátko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marta Knauerová

Vánoční koťátko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VÁNOČNÍ KOŤÁTKO

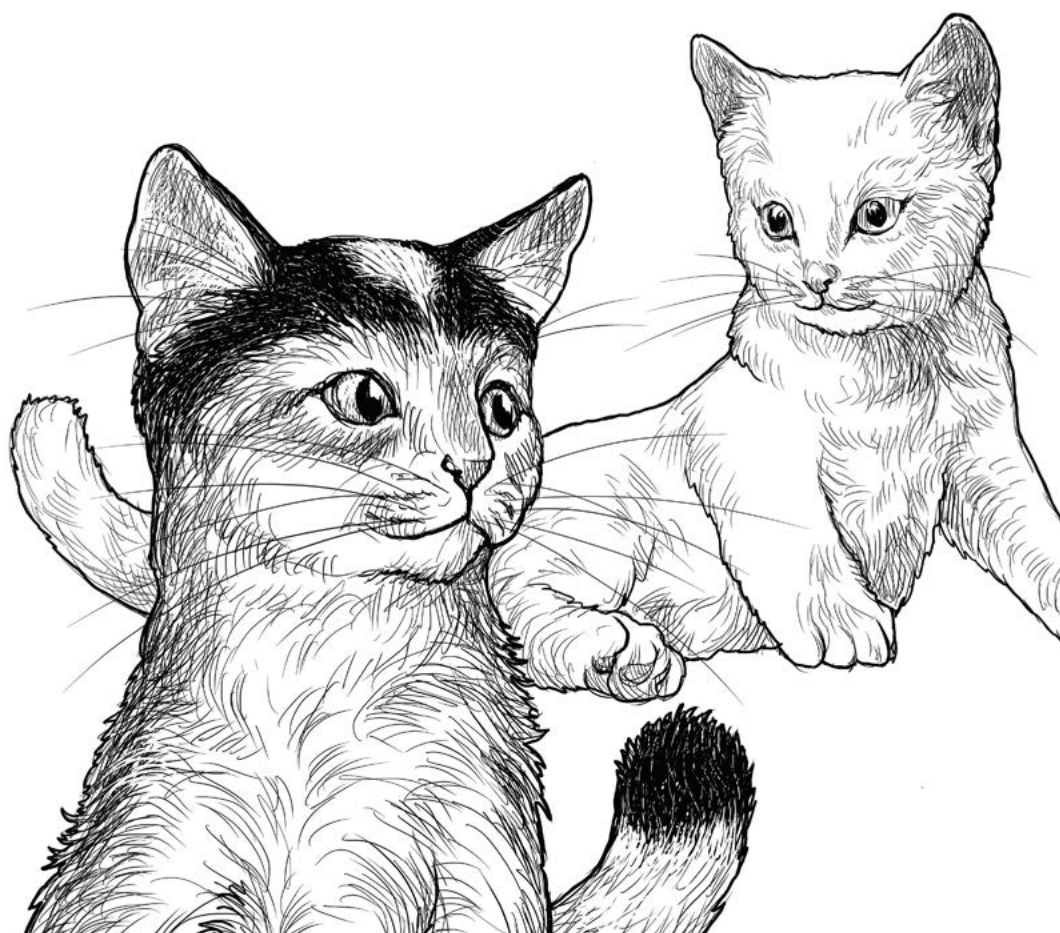
Text © Marta Knauerová, 2022
Illustrations © Atila Vörös, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4401-5
ISBN e-knihy 978-80-264-4419-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

VÁNOČNÍ KOŤÁTKO

Marta Knauerová

**koťata jsou andělci i čertíci,
schovaní v jednom hebkém kožíšku.**

Chaloupka, kde se zastavil čas

Babička Pěničková bydlela v malé roubené chaloupce nedaleko náměstí. Co je to za hloupost, říkáte si? Chaloupka, a u náměstí? A přece! Krčila se tam už roky, sevřená mezi dvěma vysokými domy. Už to vypadalo, že ji ti dva kamenní obři rozmáčknou, ale naštěstí se jim to nepovedlo. Chaloupku chránilo před zbouráním její stáří. Patřila mezi kouzelné památky tohoto městečka a nebylo divu. V téhle chaloupce se totiž zastavil čas. V malých oknech kvetly červené pelargonie a nad kovanými dveřmi viselo zvláštní domovní znamení. Na něm byla namalovaná otevřená kniha a nápis: DOMEČEK – ANTIKVARIÁT.

Když jste vzali za kliku, rozcinkalo se vám nad hlavou sedm zvonečků. Všechno tu bylo jiné. I ta klika byla jiná. Zvláštní. Měla podobu ležícího lva. A když jste chtěli vejít dovnitř, museli jste toho lvíčka nejdřív hezky dlaní pohladit. Teď byl však zavátý až po uši. Byla zima a Vánoce za dveřmi.

Pěnička a víla Knihulka

Knihy byste našli v domečku všude. Na chodbě, v kuchyni, na půdě, ale hlavně v malé útulné světničce, hned za vchodovými dveřmi. Tam, pod starou lampou, sedávala babička Pěnička. Tak jí říkali všichni, kdo ji znali. Tam knihy prodávala, a ještě raději rozdávala. Knihy byly velké, malé, s obrázky i bez obrázků, nové, staré, pro děti i pro dospělé. V rohu místnosti stál malý kulatý stoleček a dvě pohodlná křesílka. K tomu stolečku jste se mohli posadit a knížky si prohlížet. Nebo si v nich rovnou číst. Jak dlouho jste chtěli. Do ulice vedla dvě malá okýnka, ale i ta byla zarovnaná knihami. V krámku bylo šero, a proto visela nad stolečkem stále rozsvícená porcelánová lampa. Byla pomalovaná modrými pomněnkami a měla zvláštní moc. Když jste se pod ní uvelebili, měli jste pocit, že sedíte u potoka nebo na louce. A to i teď, v čase adventním. V krámku hrála tichounce hudba a vonělo to tam bylinkami.

O babičce Pěničce se říkalo, že umí čarovat. Ale tak nějak hezky. Když jste měli chuť a čas, nalila vám do malého šálku jasmínový čaj. Ten měla nejraději. Napili jste se jednou, dvakrát... a za chvíli se vám z toho útulného domečku už vůbec nechtělo. Jako by vás tím čajem očarovala. Venku fičelo, chumelilo, a tady bylo teploučko. A voňavo. Starý krb byl zarovnaný knihami, a přesto z něj sálalo hřejivé teplo. Bylo to zvláštní. Oheň v něm nehořel, ale v komíně tiše hučelo. Dřevo praskalo a vonělo. A to nebylo všechno!

Když jste se podívali ke stropu, uviděli jste zavěšenou velkou dřevěnou loutku. Jmenovala se Knihulka a vypadala jako živá. Měla bílé vlásky, výrazné černé oči a šaty jako noční oblohu. Malá měsíční víla seděla na houpačce spletené z barevných mašlí a mile se usmívala. Pomalu, pomaličku se nad vámi houpala a pokaždé, když se zhoupala, nakoukla vám zvědavě do knížky, kterou jste si právě prohlíželi.

„Houpy, houpy,“ broukala si potichu, „slova nejsou hloupý. Tahle knížka vypadá jako zimní zahrada. O čem je, Pěničko?“ Zeptala se babičky.

A ta, jako by Knihulku slyšela, začala vám o knížce vyprávět.

Čipera, Ámos a brouk Pytlík

Kromě víly Knihulky bydlel v domečku s babičkou Pěničkou ještě velký mourovatý kocour Ámos. Původně se jmenoval Čipera, ale moc čiperný nebyl. „Jsi líný jako veš,“ kárala ho se smíchem babička, když ho i k plné misce musela pokaždé téměř donést. „Veš taky zaleze do kožichu a už se odtamtud nehne.“

Kocour nad tím hudrováním jen mávl packou. Nabaštil se a po dřevěném regále se vyšplhal až pod strop, do svého milovaného pelíšku. Jednou zjistil, že je tam nejtepleji, a už se tam usadil natrvalo. Byla to jeho rozhledna. Viděl z ní do všech stran a koutů. Ležel na starém atlasu světa a připadal si jako kapitán velké lodi. Jako objevitel. A mělo to své výhody. Málokdo totiž o něm v krámku věděl. Byl strážcem nejen babičky Pěničky, ale hlavně jejích knih.

„Je chytrý jako rádio,“ říkala o něm Knihulka. Neměla ráda, když se nad ni povyšoval, prý že je chytřejší než ona. Proto mu dala jméno Ámos.

„Co je to ten Ámos?“ zeptal se zvědavě kocour.

„Snad KDO je to Ámos, ne?“ povzdychla si víla a dlouze se zhoupla na houpačce z mašlí. „Tak kdo to tedy je? Ty chytrá,“ naléhal na Knihulku kocour. Hádal se s ní často. Vztekal se, že mu nevěří, že umí číst. „Jsem nejchytřejší kocour pod sluncem, abys věděla,“ naparoval se. „Jsem chytrý jako brouk Pytlík. Všechno znám a všechno vím!“

Knihulka se rozesmála: „To sis vybral toho pravého. To byl pěkný popleta.“

Zнала dobře knížku o šikovném Ferdovi Mravenci, pyšné Berušce a věčně popleteném brouku Pytlíkovi. Co mohl, to pokazil.

„Co se mu směješ?“ zlobil se kocour. „Pytlík se narodil v zábradlí v kině, abys věděla. A viděl všechny filmy světa. A já,“ pyšně se plácl packou do hrudi, „já jsem žil v kočičím útulku. A tam jsem poznal všechny kočky světa.“

„No, budiž,“ řekla smířlivě Knihulka. „To já bych si vybrala za vzor Ferdu Mravence,“ zamyslela se. „To byl, panečku, nějaký šikula! A jak byl hodný. A všem pomáhal. Nebo... že bych si vybrala Berušku?“ přemýšlela. „Ne, tu ne! Ta byla moc pyšná. A to já nejsem,“ zhoupla se a pokračovala ve vysvětlování.

„Jan Amos Komenský byl velký učitel,“ řekla vážně.

„A kolik měřil?“ zeptal se kocour.

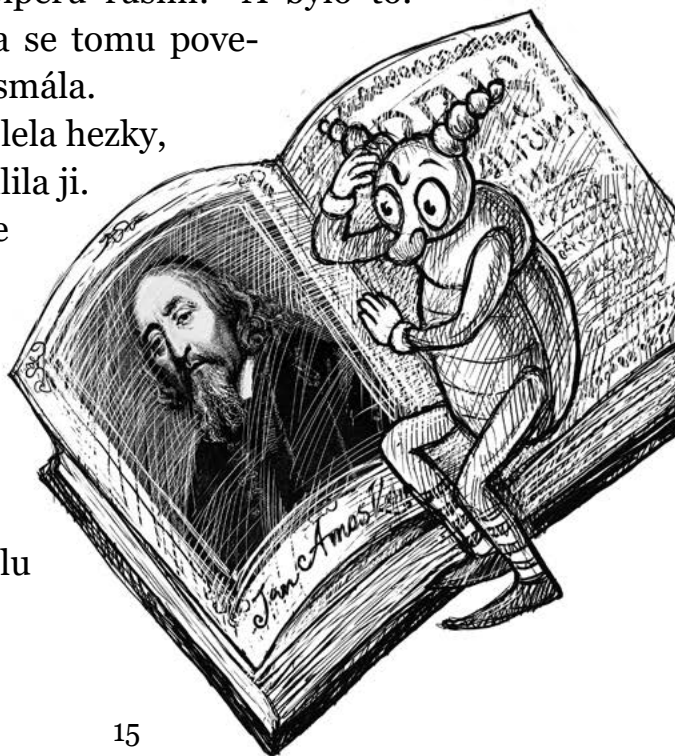
Knihulka se rozesmála. „Velký byl proto, že byl hodně chytrý, ty popleto, a ne že byl vysoký. Proto se mu taky říká učitel národů, víš?“

„To je toho,“ ušklíbl se kocour. „Já jsem zase učitel všech koček. A kdyby Pěnička nepotřebovala, abych jí právě já hlídal v domečku knížky, už by ze mě byl dávno učitel všech útulků.“ Pak se líně protáhl a mrkl na Knihulku. „Ámos se mi líbí, Knihulo. Čiperu ruším!“ A bylo to.

Babička Pěnička se tomu povedenému jménu smála.

„To jsi vymyslela hezky, Knihulko!“ chválila ji.

„Jméno Ámos se do antikvariátu hodí mnohem líp než Čipera. Už se těším, až přijedou ti moji draci. Hned si budeme mít spolu o čem povídat.“

Ámos chytá zloděje

I když Ámos usnul na regálu jako špalek, zvonky u dveří ho pokaždé probudily. S lidmi neměl moc dobré zkušenosti. Jakmile někdo vstoupil do krámku, příkrčil se a pozoroval.

Teď před Vánoci se zvonky nezastavily. Lidé přicházeli k babičce Pěničce pro knížky i pro rady. Věděla vždycky přesně, jakou knížku a komu pod stromeček dát, aby udělala opravdovou radost. Někdo přišel popřát hezké svátky a jiný zas na hrníček vánočního čaje. Babička ho vařila ze sušených křížal a ovoněla skořicí, medem a hřebíčkem. Stačilo otevřít dveře do domečku a věděli jste, že tady už Vánoce jsou.

Jenže! Právě teď v čase adventu přišel někdo do domečku krást! Chlap s černou kapucí na hlavě sotva pozdravil. „Můžu vám nějak poradit?“ zeptala se Pěnička a mrkla nahoru na kocoura.

I ona měla „čuch“ na lidi, jak říkala. A tenhle čtenář se jí od první chvíle nepozdával.

„Dívám se!“ odsekl chlap a přešel mezi regály.

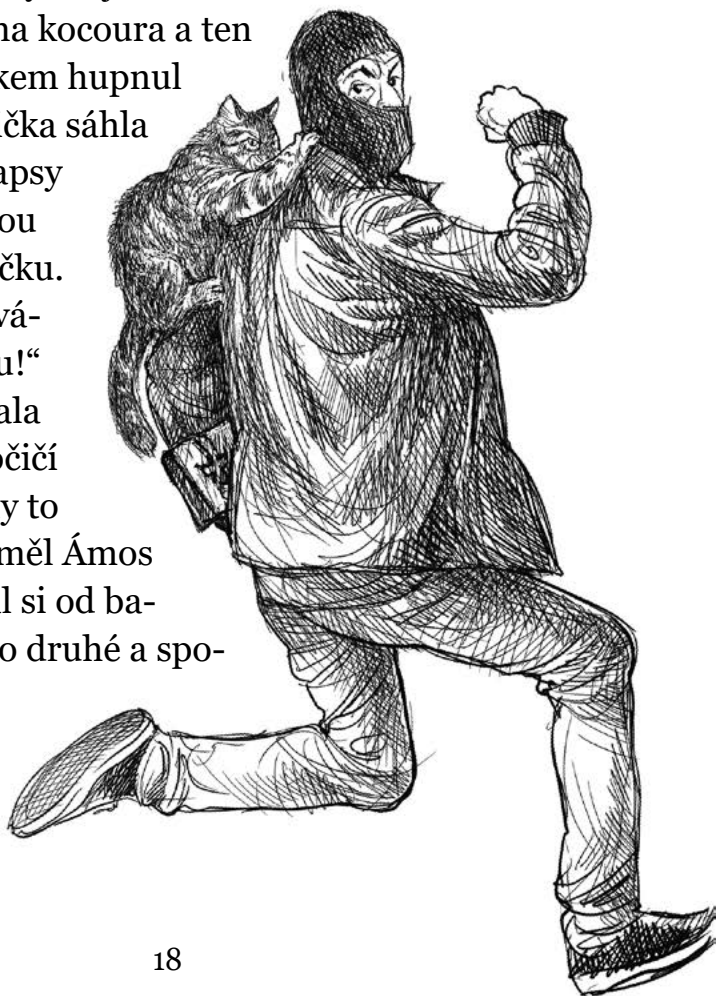
„Já se taky dívám,“ zašeptala si pro sebe Pěnička.

Na regálech měla přišroubovaná malá zrcátka a po očku v nich od stolu sledovala, co se bude dít. Chlap vytahoval jednu knížku za druhou. Ani je neotevřel a hned je vracel zpátky. Tak došel až k polici, kde byly vystavené knihy vzácné a hodně drahé. Ámose měl přímo nad sebou, ale neměl o něm ani tušení.

Zajímalo ho něco jiného. Vytáhl jednu knihu a podíval se, kolik stojí. Vytáhl druhou a udělal to samé. Tak prohlídl všechny knížky v regále. K jedné z nich se vrátil a začal si jí listovat. Byla malá, vázaná v kůži a zdobená zlatými ornamenty. Chlap se rozhlédl a pomalu si rozepnul bundu. Byl v krámku sám. Ještě jednou knížku otevřel, zavřel a šup s ní pod bundu. Chvilí dělal jakoby nic a pak vykročil. A to neměl dělat! Ámos se prudce odrazil a s vytasenými drápy skočil chlapovi rovnou na hlavu. Ten bolestí vykřikl, ztratil rovnováhu a spadl na kolena. Knížka mu vyletěla ven z rozepnuté bundy, ale nechal ji být. S vřeštícím a škrábajícím kocourem na zádech se plazil po kolenou rychle ke dveřím. Marně se snažil utéct a kocoura setřást.

„Už se nikdy nevracej!“ křikla za ním Pěnička, když konečně vyběhl z krámků na ulici. Rychle za ním zamkla dveře a zavolala na policii, aby tu lotrovinu nahlásila. Pak se teprve zhluboka nadechla a s úlevou se posadila k malému stolečku.

„Pojď sem, ty můj zachránce,“ zavolala na kocoura a ten jí jedním skokem hupnul do klína. Pěnička sáhla do hluboké kapsy a vytáhla malou kulatou krabičku. „Zasloužíš si vánoční odměnu!“ řekla a nasypala si do dlaně kočičí dobrůtky. Byly to přesně ty, co měl Ámos nejraději. Bral si od babičky jednu po druhé a spokojeně vrátil.

„To se ti povedlo!“ pochválila kocoura víla a dlouze se nad stolečkem zhoupala. „Už si nemyslím, že musíš být chytrý jako já, abys byl užitečný,“ řekla vážně.

„Co to povídáš, Knihulko?“ pokárala ji Pěnička. „Chtěla jsem jen říct,“ omlouvala se víla, „že si Ámose moc vážím. Že je statečný a že...“ Nevěděla jak dál. „A že nemusí přečíst tolik knih jako já, aby byl užitečný,“ vyhrkla rychle. „A to sis myslela?“ zamračila se babička. „Trošičku ano,“ přikývla víla a začervenala se. „To jsem ráda, že už si to nemyslíš,“ pohrozila loutce prstem.

Kocour se bránil. „Já se ti, Knihulo, taky nesměju, že neumíš chytat myši. A já jo. A jak dobře! Vid', Pěničko?“ pochválil se.

„Nejlíp ze všech,“ přitakala mu babička. „Bez tebe by nám to tady ty potvůrky šedivý všechno rozchroupaly. Staré knihy a dřevo mají nejradši.“

„To jsem nevěděla,“ zašeptala tiše víla. „A chroupají i loutky?“ zeptala se vystrašeně.

Babička se k ní natáhla a pohládila ji po dřevěné tvářičce. „Ty se nemáš čeho bát,“ uklidnila ji.

„Ty se nesmíš bát!“ vykřikl kocour a jako rytíř připravený k boji vyskočil na stůl. „Máš tady přece mě. A já tě ochráním!“

Kniha plná důlků a hrbolků

Knihulka byla moc ráda, že to všechno tak dobře dopadlo. A že jí statečný Ámos nabídl svou rytířskou ochranu před ostrými myšími zoubky. Přesto si však trvala na svém: „Číst by se mělo. A hodně. Nejen o Vánocích. Že mám pravdu, babi?“

„To máš,“ souhlasila s vílou babička. „A zvláště dnes, kdy už může číst úplně každý. I člověk, který je slepý!“

„To určitě!“ skočil jí do řeči Ámos. „To přece nejde! Slepý vidí jen tmou.“

„Ale jde,“ řekla babička a postavila kocoura na zem. Pak vstala a z regálu za zády vytáhla velkou knihu. Otevřela ji a vzala si kocoura zpátky na klín. „Podívej se,“ uchopila ho za jeho pravou pacičku a pomalinku mu s ní přejížděla po otevřené stránce. Ta byla plná malinkých důlků a hrbolků.

„To lechtá, Pěničko,“ smál se Ámos a zatáhl drápky tak, aby knížku nepoškrábal.

„Copak je to?“ zhoupila se nad ně zvědavě Kni-
hulka.

„To je Braillovo slepecké písmo,“ řekla babička.

„Brejlovo?“ vrtěl hlavou Ámos. „To znamená,
že nemusíš mít na čtení brejle?“ zeptal se Ámos
vážně.

„Ale kdepak,“ smála se babička. „Říká se mu
tak proto, že si ho vymyslel Louis Braille. Fran-
couzský chlapec, který jako malý oslepl, a tak si
vymyslel svoje vlastní písmo.“

